

PROLOOG

ANONÜÜMNE

Meid on kokku kuus.

Kuus täiskasvanut. Pressitud nagu kilud karbis kokku kuuele inimesele mõeldud mahtuniversaali koos kogu pagasiga, milleta me enda meelest mitte kuidagi ei saaks veeta puhkust uhkes luksusvõõrastemajas. Meil on broneering kuueks päevaks. Kuus päeva matkamise ja kümblustünnide jaoks. Kuus päeva tsivilisatsioonist eemal.

Mu ema oli usklik naine. Seepärast ma teangi, et kuuendal päeval loodi nii inimene kui ka madu. Te ju teate: madu veenis viimaks Aadamat ja Eevat sööma keelatud vilja ja nad löödi igaveseks Eedeni aiast minema. Seepärast esindab number kuus nii inimest kui ka kurjust, mis teda nõrgemaks muudab.

Ilmutuse raamatus on 666 saatana number.

Sina ei pea tapma, ütleb kuues käsk.

Kuus ei ole mingi tore number.

Mina ei ole usklik. Ma ei käi kirikus. Ma ei usu mingisse kõrgemasse võimu. Minu jaoks on kuus number nagu iga teinegi. Aga ma tean, et viimasel kui ühel neist kuuest inimesest on mingi saladus, mille ilmsiks tulemist nad ei soovi.

Mina võin oma saladuse teile kohe avaldada.

Selle nädala lõppedes jõuab elavana koju vaid üks meist.

ESIMENE PEATÜKK

CLAIRE

Ma ei tea, millal ma oma abikaasat vihkama hakkasin.

See pole alati niimoodi olnud. Kui me kümme aastat tagasi paari läksime, hoidsime teineteisel käest ja ma vandusin, et armastan teda igavesti. Kuni surm meid lahutab. Ja ma *mõtlesin* seda tõsiselt. Ma mõtlesin seda iga oma keharakuga. Uskusin siiralt, et olen kogu ülejäänud elu abielus Noah Matchettiga. Unistasin sellest, kuidas me kahekesi koos vanaks saame, hoiame hooldekodus ühesugustes kiiktoolides istudes teineteise kätt. Ja kui kirikuõpetaja meid abielupaariks tunnistas, patsutasin end õige mehe valimise eest mõttes tunnustavalt õlale.

Minu jaoks pole päris selge, mis tole hetke ja praeguse aja vahel juhtus. Aga ma ei salli enam selle tüübi vilu varjugi.

„Claire, kus mu UChicago särk on?“

Noah on küürakil oma kummuti ülemise sahtli kohal, kulm kipras, ja ta pätkelpruunid silmad põrnitsevad sahtli sisu. Ta kõhatab – seda teeb ta alati, kui tõsiselt millelegi keskendub. Kunagi pidasin seda armsaks ja toredaks. Nüüd see ärritab mind. Sama hullusti nagu küünte kribin koolitahvlil.

„Ma ei tea.“ Haaran enda kummutisahtlist mõned särgid ja topin meie voodil laiutavasse pruuni kohvrissi. „Kas seda sahtlis ei ole?“

Ta kergitab pilgu sahtli kohalt ja prunditab huuli. „Kas ma hakkaksin sinu käest küsima, kui see siin oleks?“

Hmm. Võib-olla just selliste asjade pärast ma oma meest vihkangi. Temast on saanud tõeline mölakas.

„Ma ei tea, kus su särk on.“ Asun rannahoidjaid sorteerima. Mitut rannahoidjat võiks nädalasel reisil tarvis minna? Ma pole sellistes asjades kunagi kindel. „See on *sinu* särk.“

„Jah, aga *sina* pesid pesu.“

„Ja siis?“ Panen kohvrise neli rannahoidjat, neist peaks piisama. „Kas sa arvad, et ma mõtlen pesu pestes omaette: „Näe, siin on Noah' UChicago särk – ma sokutan selle õige mõnda erilisse kohta, mitte sahtlisse, kuhu ma panen kõik ülejäänud ta särgid, mis on pesupesemise ajaloos minu käest läbi käinud?““

Ta pööritab minu poole vaadates silmi ja tuhnib veel kord sahtlis. „Noh, siin seda igatahes pole.“

„Ma ei tea, mida sulle selle peale öelda, Noah.“

Ta mudib tumedat habemetüügast, selsesse viskab pisut halli. Ta pole kolm päeva habet ajanud, kuna on kodus töötanud. Tema väljanägemine ei lähe talle korda, kui ta ei pea töö juurde minema. „Äkki panid sa selle kogemata Aidani kummutisse?“

See on ebatõenäoline, kuna meie üheksa-aastane poeg peseb nüüd ise oma pesu. Kuidagi on nii läinud, et minu neljandikust poeg tuleb ise oma riiete pesemisega toime, samas kui mu abikaasa pole selleks suuteline. Niipea kui me abiellusime, sai pesu pesemisest automaatselt minu vastutusala. Mingit arutelu ei toimunud. Pesu peseb naine. Jutul lõpp.

„Ole lahke ja vaata Aidani kummut üle,“ soovitan.

Noah läkitab mulle ärritatud pilgu, kuid trambib siiski meie poja toa suunas minema, tema suured jalad panevad põrandalauad kriuksuma. Sealt ta seda särki ei leia. Olen valmis miljoni taala peale kihla vedama, et särk on sellesamas ülemises sahtlis, kust ta seda otsis.

Vaid mõne napi tunni möödudes asume teele nädalapikkusele reisile Colorado põhjaosas asuvasse hubasesse võõrastemajja. Sinna sõitmine võtab umbes neli tundi ja siis ootab meid nädalajagu hommikusööke bufeelauas, jalutuskäigud looduses ja järv, kust forellid sisuliselt ise välja kargavad. Tegemist on

ideaalse võimalusega pääseda eemale linnaelust (või meie puhul äärelinnaelust), nautides sellegipoolest sooja ja külma kraanivett ja kaabeltelevisiooni. Ma ei jõua seda ära oodata.

Nojah, kui välja arvata neli tundi autos koos mu abikaasaga. Kes ilmselt ei lõpeta oma lollakast UChicago särgist patramist.

Poetan peotäie sokke kohvrisse ja astun Noah' kummuti juurde. Mul on kaks kummutit ja riidekapp hilpe täis, sellal kui Noah'l on kõigest üks kummut ja kapis mõned särgid. Kui me olime värskelt kokku kolinud, tõgas ta mind ikka selle pärast, kui palju rohkem mul temaga võrreldes riideid on. Tõgab praegugi, ainult nüüd pole need nõoked enam pooltki nii heatahtlikud.

Kui sa peaksid veel ühe pluusi ostma, Claire, peame ainuüksi sinu riiete jaoks eraldi maja hankima.

Neid ei ole tegelikult nii palju. Mu sõbral Lindsayl on sõna otseses mõttes *terve tuba* ainult riiete jaoks. Aga tema ei ole abielus. Niisiis võib ta teha, mida tahab, ilma et keegi iga ta liigutust kritiseeriks.

Tuulan hallide ja mustade T-särkide vahel sahtlis. Noah pole kunagi erksatest värvidest vaimustunud. Ta eelistab halli skaalaga piirduda. Ükskord ostis ta roheline särki. See oli tema keskeakriis.

Möödub vaid paar sekundit ja ma märkangi sahtlinurgas vilksatamas midagi kastanpruuni. Sikutan särki välja ja näen selle rinnale luitunud tähtedega kirjutatud sõna „UChicago“. Noah'l on see T-särk olnud nii kaua, kui ma teda tunnen. See on ta lemmiksärk.

Võitlen hetkeks kiusatusega toppida särk talle midagi ütle-mata prügikasti põhja. Ta otsib ennast lolliks. Ja ausalt, selle särki aeg on läbi. Krae juurde hakkab kuluma auk ja alumine serv narmendab.

Ent samas on mul oma abikaasa ees piisavalt saladusi. Ja ma ei taha mingi hinna eest ilma jääda ehedast rahulolust, mida pakub talle teada andmine, et särk oli kogu selle aja siinsamas sahtlis.

„Emme?“

Mu seitsmeaastane tütar Emma seisab meie magamistoa uktsel ja vaatab, kuidas ma arutlen, mida ta isa lemmik-T-särgiga ette võtta. Ehkki meil on hommikusöök juba söödud, on tal endiselt seljas „Lumekuninganna“ pidžaama; see on erksinine, üleni kaetud väikeste lumehelvestega. Topin T-särgi süüdlaslikult tagasi sahtlisse ja pöördun naeratades Emma poole. Ta ei naerata vastu.

Tema suur vend on võimalusest nädal otsa tädi Penny juures elada vaimustuses, aga Emma kardab kohutavalt. Ta on terve eelmise nädala igal ööl meie suurde kaheinimesevoodisse magama pugunud. Õnneks laiutab magades minu ja Noah' vahel Atlandi ookeani laiune tühimik.

„Mis viga, kullake?“ küsin.

Emma alumine huul väriseb. Ta jookseb minu juurde ja põimib oma kondised käsivarred ümber mu puusade. „Emme, ära mine. *Palun*.“

„Emma ...“

Üritan teda enda küljest lahti harutada, aga ta oleks kui mu külge liimitud. See on armas. Kui väga mu mees mulle ka vastukarva poleks, armastan ma oma lapsi. Olen alati lapsi armastanud. Just see on üks põhjustest, miks minust sai õpetaja. Miski ei tee mind õnnelikumaks kui neid väikesi näokesi särama panevad naeratused.

Kummardun ja lükkan Emma niisked helepruunid kiharad ta näolt kõrvale. Ta juuksed on minu omade moodi, kuid on endiselt beebipehmed. Surun näo ta juustesse, need lõhnavad arbuusišampooni järele. „Kullake, see on kõigest üks nädal,“ luban.

Ta vaatab mulle otsa, tillukesed põsed pisaratriibulised. „Aga mis siis, kui sinuga midagi juhtub?“

Ma ei taipa, kuidas mu seitsmeaastane tütar nii neurootiliseks on muutunud. Ta muretseb absoluutselt kõige pärast, kaasa arvatud asjad, mille pärast üks laps närveldama ei peaks.

Näiteks möödunud aastal, kui räägiti õpetajate streigist, põdes tema, et ma jään tööst ilma ja me ei saa endale enam süüa osta. Milline seitsmeaastane sellise asja pärast muret tunneb?

„Miks sa nii mures oled, Emma?“

Ta närib oma väikest roosat huult. „No aga te lähete ju metsa.“

Kui asi on tõepoolest selles, on mul raske teda muretsemises süüdistada. Kumbki ta vanematest pole seda masti inimene, keda võiks ka kogu kujutlusvõimet käiku lastes õueinimeseks nimetada. „Ära muretse,“ ütlen. „Me oleme kenas hotellis. See on täiesti turvaline.“

„Aga ma nägin unes, et ...“

„Mida?“

Emma nägu tõmbub krimpsu. „Seda, et metsas sõi koletis teid ära!“

Loomulikult on see naeruväärne. Me püsime suurema osa nädalast hotellis ja naudime sealseid mugavusi, ja kui me ka läheme välja, siis püsime väga konkreetsetes kohtades, näiteks ohmakavõitu linnavurledest turistidele mõeldud matkaradadel. Ja kui see nii ka poleks, olen siiski veendunud, et Emma kujutlustes on tegu mingit laadi sinise Küpsisekoletisega, kes ilmub kuskilt kõnnumaalt lagedale ja meid kõiki üheainsa sujuva liigutusega suhu topib.

Kuid ometi iseloomustab Emmat teatud asjades kummaline intuitsioon. Ühel ööl tuli ta kella kahe paiku nuttes meie magamistuppa, sest oli unes näinud, et vanaisa Joe on surnud. Kaks päeva hiljem viis ulatuslik infarkt mu pealtnäha täiesti terve isa hauda. Noah nimetas seda kokkusattumuseks, kuid mina pole juhtunud kunagi unustanud.

Ehkki ma ei tahaks seda sugugi tunnistada, tekitavad Emma elaimused minus ärevust. Võib-olla on see reis siiski viga.

Vaatan kahe voodil lamava kohvri poole. Noah' kohvrisesse on riided risti-rästi sisse loobitud, minu omas on kõik korralikult kokku volditud. Aga kui ma ütleksin Noah'le, et ma ei taha

minna? Kas ta läheks närvi? Või tunneks kergendust, kuna ei pea viitma järgmist nädalat inimese seltsis, keda ta taluda ei või?

Aga siis kuulen ma teiselt poolt ust Noah' naeru. Selgub, et ta on meie jutuaajamist pealt kuulnud. „Emma!“ Ta seisab ukseavas, käed rinnal vaheliti. „Sa ei ole ju päriselt selliste asjade pärast mures?“

Emma alahuul väriseb.

„Sa tead, et mingeid koletisi pole olemas!“ Mees kallutab pea viltu. „Muidugi mõista ... välja arvatud kōdikoletised!“

Emma pruunid silmad lähevad hoolimata murest elevusest suureks. Pärast tubli minuti kestnud kōditamist paistab ta olevat oma hirmsa unenäo unustanud. Küllap on tore olla laps, kes suudab elada hetkes ja kerge kōditamise abil kõik muu unustada.

Noah oskab lastega käituda. Ma ei saa vastupidist väita. Nad jumaldavad teda ja tema armastab neid sama palju kui minagi. Ja seepärast me ikka veel koos olemegi, ehkki me järeleste teineteist. Kuigi kumbki meist ei ole neid sõnu kunagi valjusti välja öelnud, teame mõlemad, et meid hoiavad koos lapsed. Praeguseni.

„Hea küll,“ ütleb Noah Emmale. „Tädi Penny jõuab iga hetk siia. Kas su kohver on pakitud?“

Me otsime Emmale just selle reisi jaoks „Lumekuninganna“ kohvri. Ta oli seda saades tohutult elevil. „Peaaegu.“

„Noh, siis parem mine ja katsus sellega ühele poole saada.“ Ta kergitab kulmu. „Või muidu ... kōdikoletis võib tagasi tulla ...“

Ta kõverdab sõrmed küünisteks ja Emma pageb kiljudes toast. Mees vaatab ta minekut, näol veidi viltune naeratus. Mulle meenub hetkeks, kui väga ma teda armastasin. Kui tore meil koos oli. Kuidas kogu mu keha ootusärevusest surisema hakkas, kui ma teadsin, et ta mu õhtust sööma viib. Ta oskas mind samamoodi naerma panna nagu praegu Emmat.

Küsin endalt, kas meil õnnestuks asjad jälle joone peale saada. Võib-olla ta naerataks ja naeraks, kui ma talle oma

tavaliste sapiste märkuste asemel midagi kena ütleksin. Ja äkki oleks meil võimalik kasutada seda reisi oma suhte parandamiseks. Ehk ei ole meie jaoks juba liiga hilja.

Kuid siis pöördub Noah minu poole ja naeratus kaob ta näolt.

„Sa kaotasid mu särgi ära,“ ütleb ta.

„See oli kogu aeg su sahtlis, Einstein.“

Täna meie vahel küll miski paremaks ei muutu. Ega üldse kunagi.